

**KRAJSKÁ HYGIENICKÁ STANICE
KRAJE VYSOČINA SE SÍDLEM V JIHLAVĚ**

V Jihlavě dne 8. června 2026

Č.j.: KHSV/11431/2026/JI/OS/Sek
Sp. značka: S-KHSV/11431/2026

ROZHODNUTÍ

Krajská hygienická stanice kraje Vysočina se sídlem v Jihlavě jako povinný subjekt podle § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, rozhodla ve věci žádosti pana, podané dne 28. 5. 2026, podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“),

takto:

Žádost fyzické osoby, podaná dne 28. 5. 2026, o poskytnutí informací

„1/ Lze de iure z hlediska a působnosti HS při ochraně veřejného zdraví podle z. č. 256/2001 Sb. a z. č. 258/2000 Sb. na veřejných a neveřejných pohřebištích pohřbívat lidské pozůstatky nebo jiné lidské pozůstatky do tzv. „mělkého hrobu“ o hloubce cca 0,5 m?“

2/Lze de iure z hlediska a působnosti HS při ochraně veřejného zdraví podle z. č. 256/2001 Sb. a z. č. 258/2000 Sb. na veřejných a neveřejných pohřebištích pohřbívat lidské pozůstatky nebo jiné lidské pozůstatky do tzv. „nadzemního hrobu“ o výšce 100 cm [viz schéma- obrázek 31 přílohy], a to v „jiné obdobné schránce“?

3/Lze de iure z hlediska a působnosti HS při ochraně veřejného zdraví podle z. č. 256/2001 Sb. a z. č. 258/2000 Sb. na veřejných a neveřejných pohřebištích pohřbívat lidské pozůstatky nebo jiné lidské pozůstatky do hrobu bez rakve?

4/Lze de iure z hlediska a působnosti HS při ochraně veřejného zdraví podle z. č. 256/2001 Sb. a z. č. 258/2000 Sb. na veřejných a neveřejných pohřebištích pohřbívat lidské pozůstatky nebo jiné lidské pozůstatky do hrobu tzv. „svěpomocí“, kdy by si ex. c. rodina, či jakákoliv fyzická osoba, rozhodla provést pohřbení do hrobu či hrobky, sama a s vyloučením jakkoliv činnosti provozovatelů pohřebních služeb (převzetí zemřelé osoby v nemocnici či sociálním ústavu, v domácnosti a podobně, převést jakkoliv její lidské pozůstatky na veřejné pohřebiště, sama vykopat hrob (nebo otevřít hrobku) a uložit lidské pozůstatky bez rakve, a poté zasypat hrob či uzavřít hrobku?“

se na základě § 15 odst. 1 a § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, odmítá, neboť povinnost poskytovat informace se netýká vytváření nových informací.

Odůvodnění:

Dne 28. 5. 2026 byla Krajské hygienické stanici kraje Vysočina se sídlem v Jihlavě (dále jen „KHS kraje Vysočina“ nebo „povinný subjekt“) doručena žádost fyzické osoby pana (dále též jen „žadatel“), podle zákona o svobodném přístupu k informacím.

Žadatel ve své žádosti o poskytnutí informací žádá o sdělení těchto informací (doslovná citace):

„1/ Lze de iure z hlediska a působnosti HS při ochraně veřejného zdraví podle z. č. 256/2001 Sb. a z. č. 258/2000 Sb. na veřejných a neveřejných pohřebištích pohřbívát lidské pozůstatky nebo jiné lidské pozůstatky do tzv. „mělkého hrobu“ o hloubce cca 0,5 m?

2/Lze de iure z hlediska a působnosti HS při ochraně veřejného zdraví podle z. č. 256/2001 Sb. a z. č. 258/2000 Sb. na veřejných a neveřejných pohřebištích pohřbívát lidské pozůstatky nebo jiné lidské pozůstatky do tzv. „nadzemního hrobu“ o výšce 100 cm [viz schéma- obrázek 31 přílohy], a to v „jiné obdobné schránce“?

3/Lze de iure z hlediska a působnosti HS při ochraně veřejného zdraví podle z. č. 256/2001 Sb. a z. č. 258/2000 Sb. na veřejných a neveřejných pohřebištích pohřbívát lidské pozůstatky nebo jiné lidské pozůstatky do hrobu bez rakve?

4/Lze de iure z hlediska a působnosti HS při ochraně veřejného zdraví podle z. č. 256/2001 Sb. a z. č. 258/2000 Sb. na veřejných a neveřejných pohřebištích pohřbívát lidské pozůstatky nebo jiné lidské pozůstatky do hrobu tzv. „svépomocí“, kdy by si ex. c. rodina, či jakákoliv fyzická osoba, rozhodla provést pohřbení do hrobu či hrobky, sama a s vyloučením jakkoliv činnosti provozovatelů pohřebních služeb (převzetí zemřelé osoby v nemocnici či sociálním ústavu, v domácnosti a podobně, převést jakkoliv její lidské pozůstatky na veřejné pohřebiště, sama vykopat hrob (nebo otevřít hrobku) a uložit lidské pozůstatky bez rakve, a poté zasypat hrob či uzavřít hrobku?“

KHS kraje Vysočina žádost posoudila a dospěla k závěru, že žádosti není možné vyhovět, a je nutné ji odmítnout. KHS kraje Vysočina přitom vycházela z následující právní úpravy:

Podle § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím povinnost poskytovat informace se netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.

Podle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, pokud povinný subjekt žádosti nevyhoví, vydá rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti.

Podle § 3 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím se informací pro účely tohoto zákona rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakémkoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního.

Výkladem pojmu „vytváření nových informací“ podle § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím se podrobně zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 9. 2. 2012, č.j. 1 As 141/2011. Podle Nejvyššího správního soudu sleduje § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím (v souvislosti s podmínkami pro omezení práva na informace uvedené v čl. 17 odst. 5 Listiny) legitimní cíl, a to vyvážit právo jednotlivců na poskytování informací veřejným zájmem na ochraně povinných subjektů před nepřiměřenou zátěží, kterou by pro ně znamenalo vytváření zcela nových informací, k jejichž tvorbě či evidenci nejsou jinak povinny.

Nejvyšší správní soud též judikoval v rozsudcích ze dne 17. 6. 2010, č. j. 1 As 28/2010 – 86, nebo ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 107/2011 – 70, že nelze připustit, aby se na ně žadatelé v režimu uvedeného zákona (pozn. o svobodném přístupu k informacím) obraceli s žádostmi o zaujetí stanoviska v blíže specifikované věci, provedení právního výkladu, vytvoření či obstarání nové informace, již povinný subjekt nedisponuje a není povinen jí disponovat apod. Nejvyšší správní soud vychází z důvodové

zprávy k zákonu č. 61/2006 Sb., kterým bylo do zákona o svobodném přístupu k informacím (s účinností 23. 3. 2006) vloženo výše citované ustanovení, z níž vyplývá, že „*povinný subjekt je povinen poskytovat pouze ty informace, které se vztahují k jeho působnosti, a které má nebo by měl mít k dispozici. Naopak režim zákona o svobodném přístupu k informacím nestanovuje povinnost nové informace vytvářet či vyjadřovat názory povinného subjektu k určité problematice. Toto ustanovení nemá v žádném případě sloužit k nepřiměřenému zužování práva na informace, má pouze zamezit žádostem o informace mimo sféru zákona – zvláště časté jsou v této souvislosti žádosti o právní analýzy, hodnocení či zpracování smluv a podání – k vypracovávání takových materiálů nemůže být povinný subjekt nucen na základě své informační povinnosti, neboť taková úprava by byla zcela proti původnímu smyslu tohoto institutu. (...) Naopak, pokud již povinný subjekt určitý dokument vypracoval a má tedy informace k dispozici, je povinen ji poskytnout.*“

Ustanovení § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím je úzce spjato s definicí informace v § 3 odst. 3 téhož zákona, tj. že jde o obsah již zaznamenaný na nějakém nosiči neboli s principem, že povinnost poskytovat informace míří do minulosti, tj. vůči skutečnostem, které již nastaly a trvají (nebo podle názoru žadatele nastat měly či mohly). Informační povinnost nastává pouze v případě informací reálně existujících. Oproti obecnému vnímání pojmu informace je tedy zákonné pojetí užší, neboť se vztahuje pouze na takovou informaci, která skutečně existuje, je zaznamenaná a je v dispozici povinného subjektu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2017, č. j. 6 As 251/2016–26).

KHS kraje Vysočina posoudila předmětnou žádost a dospěla k závěru, že žadatel žádá o vytvoření nové informace, nikoli o existující informaci ve smyslu § 3 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. Povinný subjekt je však povinen poskytovat pouze ty informace, které se vztahují k jeho působnosti, a které má nebo by měl mít k dispozici. Naopak režim zákona o svobodném přístupu k informacím nestanovuje povinnost nové informace vytvářet.

Vzhledem k tomu, že obsahem podané žádosti o poskytnutí informace je žádost o vytvoření nové informace, musí KHS kraje Vysočina žádost s odkazem na § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím odmítnout.

KHS kraje Vysočina dospěla k závěru, že požadovanou informaci nelze v souladu s ustanovením § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím poskytnout a rozhodla o odmítnutí předmětné žádosti o poskytnutí informací tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí se lze dle ustanovení § 81 a § 83 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 16 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím odvolat do 15 dnů od dne jeho doručení k Ministerstvu zdravotnictví ČR podáním učiněným u KHS kraje Vysočina se sídlem v Jihlavě.

Mgr. Rudolf Sekava
vyšší rada
oddělení správního

podepsáno elektronicky

Rozdělovník

Obdrží: